

[Niels Helveg Petersen.]

helt anden reel baggrund for den forespørgsel, som i dag er stillet, og som på det nuværende grundlag ikke forekommer særlig velmotiveret.

Aksel Larsen: Jeg tror, statsministeren har misforstået det. Han sagde, at disse to forespørgsler fra de to partiers side var inspireret af de ulovlige strejker. Dette er aldeles ikke tilfældet. Det, der er forholdet, er, at regeringen i mange måneder har sagt, at alle vanskeligheder, dette land lider under, vil blive ordnet, når kildeskatten træder i kraft. Man må undskylde os, men så ville vi vente med at se, hvordan det så virkede, når kildeskatten var trådt i kraft, for at kunne dømme om, hvordan skatteudskrivningen så var, og derfor kunne vi ikke komme med denne forespørgsel før.

Dernæst har regeringen kategorisk erklæret i hvert fald igennem efteråret, at den hele tiden har sigtet efter et kasseoverskud på $1\frac{1}{2}$ milliard kr. — vi hørte nu ikke ret meget om i foråret, at den havde et så konkret sigte — og at nu var den sikker på at få dette kasseoverskud, og det ville også ordne det. Så vidt vi nu kan se, bliver kasseoverskuddet ikke på $1\frac{1}{2}$ milliard kr., men formodentlig over 2 milliarder kr., altså af anderledes dimensioner end det beløb, regeringen sagde den absolut måtte have, og som var tilstrækkeligt. Så er det vel rimeligt at stille spørgsmålet: skal vi så ikke gøre noget? Dertil kommer så uroen i befolkningen og navnlig på arbejdspladserne, som også har givet sig udslag i en række af de strejker, man kalder de ulovlige. Ja men dette burde have fået regeringen som den ansvarlige til at tage sagen op og give sig til at overveje og forhandle om: hvad kan og hvad bør der gøres i denne situation? Det har regeringen ikke gjort. Den har ikke den bekymring, som vi har, og som vor ordfører for forespørgerne, hr. Krog Hansen, har redegjort for i sin indledende tale. Den bekymring har regeringen ikke, den har vi. Vi ønsker ikke, at denne uro skal fortsætte,

og vi ønsker, der skal gøres noget dels for at bringe denne uro ud af verden, dels naturligvis for på visse områder at få socialt mere forsvarlige tilstande. Det er derfor, forespørgslen er stillet.

Så siger regeringen temmelig brysk, for statsministeren talte jo kort, at den har sin politik og sin økonomi, den agter ikke at ændre noget som helst, og vi får den sædvanlige tale om dette lands vanskeligheder; vi får at vide, at renten er beklagelig høj, og at vi har et kæmpemæssigt valutaunderskud. Det er jo noget, vi ved at regeringen bruger som undskyldning for sine handlinger. Jeg kan ikke lade være med at sige til hr. Niels Helveg Petersen og hr. Haunstrup Clemmensen, der fortalte os, at vi skulle lade være med at male i mørke farver: hvis der er nogen, der har malet i mørke farver her, var det da statsministeren, da han fortalte, hvor elendig det hele så ud.

Nå ja, så konkluderer statsministeren, at hvis vi ikke holder befolkningens forbrug nede, så går det galt. Jeg kan ikke undlade at sige, at vi ved udmærket vel, at man kan ikke løfte sig selv og sin hest op af mosen ved at trække sig selv i håret. Vi kan ikke leve og leve godt af at bevilge hinanden større pengeindkomster. Hvis det løbende forbrug overstiger den løbende produktion, kan samfundet en tid klare sig med låntagning og kreditter, men det går kun til en tid. Så langt burde alle være enige. Men enigheden om sådanne elementære sandheder skal ikke bruges til at underbygge påstanden om, at når lønmodtagerne i den situation, Danmark befinder sig i, stiller lønkrav, så agter de i deres kortsynede egoisme at ruinere det danske samfund og altså save den gren af, de selv sidder på. De, der bruger disse almindelige sandheder på den måde, misbruger dem.

Uroen på arbejdspladserne er ikke udtryk for griskhed fra arbejdernes side, den er, som hr. Krog Hansen har sagt det, heller ikke udtryk for, at arbejderne er ufærdelig stridbare og allerhelst vil slås. Nej, den er udtryk for, at der er en almindelig